

ΜΑΡΙΑ ΤΖΑΒΑΡΑ

ΕΝΟΠΛΙΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

τις Κυριακές στὸν ἥλιο μὲ κῆπο

Τὶς Κυριακὲς ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς βγαίνουμε στὸν κῆπο.
Στρώνουμε τὸ λευκὸ τραπεζομάντιλο στὸ τραπέζι
τὰ καλύτερα σερβίτσια φέρνουμε
καὶ τὸ κόκκινο κρασί.

“Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς δὲν κάνουμε προσευχή.
Μιλᾶμε προσεχτικὰ ὅπως ὅταν ἔχουμε ἐπισκέπτη.
“Ὑστερα, ἀφοῦ καθίσουμε παρατεταγμένοι σὰν φαντάροι, ὁ πα-
τέρας φέρνει τυλιγμένο σὲ ρόζ χαρτὶ τὸ παιδικὸ φτυάρι.
Ἡ μητέρα ἀνοίγει τὸν χάρτη κοιτάζει γύρω κι ἀποφασίζει.
«Ἐκεῖ» δείχνει τὸ δάχτυλό της καὶ ὁ πατέρας συμφωνεῖ.

Στὸν κῆπο ἓνα βουνὸ ἀπὸ χῶμα σχηματίζεται κι ἡ τρύπα με-
γαλώνει.

Ἡ πιατέλα ποῦ βάζουμε τὸ κρέας βρίσκεται ἐκεῖ. Ὁ πατέρας
μὲ τὸ φτυάρι στὸ χέρι ξεκινάει.

“Ὅταν τελειώνει τὸ σκάψιμο βάζει τὸ χέρι του μέσα καὶ ἐπι-
στρέφει μ’ ἓνα μεγάλο λευκὸ δάχτυλο.

Ἰδρώνει ὅπως ὁ χειροῦργος μετὰ τὴν ἐγχείρηση.
Εἶναι ζουμερὸ καὶ τὸ κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὸ ρίχνει στὴν
πιατέλα κι αὐτὸ ἀκόμα σπαρταράει.

Ἡ μητέρα παίρνει τὸ φτυάρι κι ἀρχίζει τὴ δεύτερη ἐκταφή.
Βγάζει σὲ λίγο τὸ αὐτί.

Μὲ τὴ συρματοβουρτσα γιὰ νὰ καθαρίσει τὸ τρίβει.

«Αὐτὸ εἶναι γιὰ σένα» μοῦ λέει.

Γιὰ τὸν ἑαυτό της κρατάει ἓνα μεγάλο μπουτί ἀρνί. Τὸ αὐτί
εἶναι μελιτζανί. Τοῦ ρίχνω ἀπὸ πάνω τὸ κρασί.

Όταν δοκιμάζω νὰ τὸ κόψω κομματάκια αὐτὸ τσιρίζει.
«Δὲν μιᾶμε στὸ τραπέζι!». Τὸ δάχτυλο στὸ πιάτο του κουνιέ-
ται, «δὲν μιᾶμε στὸ τραπέζι!».
Τὸ καταπίνω γρήγορα. Εἶναι ὑγρὸ καὶ σκληρό.
Τὶς Κυριακὲς ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς βγαίνουμε στὸν κῆπο
καὶ ξεθάβουμε τὸ φαγητὸ ὅπως ὁ σκύλος τὸ κόκαλο.
«Ἀλήθεια, λέει ἡ μητέρα, τί θὰ φᾶμε τὴν ἄλλη Κυριακὴ;»

τὸ μεταξένιο τρίχωμα τοῦ σπιτιοῦ

ὅταν γυρίζω σπίτι σὲ βρίσκω νὰ κοιμᾶσαι κάτω ἀπ' τὰ κίτρινα
σεντόνια

τὸ σῶμα σου ἰδρώνει καὶ ἡ ζέστη ἀπλώνεται στὸ μαξιλάρι
τρυπώνω στὸ κρεβάτι, παραμερίζω τὴν ὑγρασία σου καὶ σιω-
πηλὰ παίρνω θέση στὰ χαμηλὰ τοῦ κρεβατιοῦ
κρύβω τὸ μάτι μου στὸ κενὸ

ἔχεις πάντα τὴν πόρτα σου ἀνοιχτὴ γιὰ μένα, φροντίζεις οἱ δια-
δρομές μου νὰ ἔχουν ἕναν, τουλάχιστον, θεατὴ
μὲ κοιτάξεις σὰν αὐτονόητη παρουσία ποὺ δὲν χρειάζεται ἐπι-
βεβαίωση

εἶμαι ἐκεῖ ἄυπνη νηστική καὶ διψασμένη
καὶ παραμένω

ὅταν φεύγεις, ὁ χῶρος ποὺ μένει πίσω σου δὲν βγάζει νόημα
ἀνάλαφρα πηδάω ἔξω, γιὰ μιὰ γρήγορη ἐποπτεία τῶν μονοπα-
τιῶν, αὐτῶν ἀπ' ὅπου ἔρχεσαι κι ἀπ' ὅπου, βιαστικά, φεύ-
γεις

σ' ἀρέσει νὰ μὲ φροντίζεις

νὰ μαγειρεύεις μὲ ἀγάπη σίγουρη ἐξωφρενική, χωρὶς κανένα
πάθος, ἀπόλυτη

εἶμαι ἐκεῖ ἄυπνη νηστική καὶ διψασμένη
καὶ παραμένω

οἱ μυρωδιές τυλίγουν ὀλόκληρο τὸ σπίτι σὰν κουκούλι
μέσα, τὰ ὑλικά ἐξατμίζονται στοὺς καθρέφτες οἱ τοῖχοι πολ-
λαπλασιάζονται σὰν σώματα ἐπισκεπτῶν ποὺ δὲν καταλα-
βαίνω, τρώω ρευστὰ κομμάτια μαύρου τσαγιοῦ ἀπὸ τὸ χέρι
σου

εἶμαι ὁμορφη, λές, εἶμαι μέρος τῆς ζωῆς σου

εἶμαι ἀστεία, λές, εἶμαι μέρος τοῦ σπιτιοῦ σου
μὲ λένε Σάφη
εἶμαι ἡ γάτα σου

μικρὰ πολύχρωμα κουλούρια

τὴ βλέπω

μικρὸ κορίτσι παίζει καὶ φωνάζει
φυτεύει τυχερὰ νομίσματα στὸ μαξιλάρι

βιάζεται νὰ μεγαλώσει

κι ὅλο μπλέκεται

στὸ χωράφι τῶν μαλλιῶν της

καὶ ματώνει μάγουλα μάτια στόμα

εἶναι σίγουρη καὶ δὲν φοβᾶται

δαγκώνει τίς τελευταῖες της ἐπιφυλάξεις

τίς καταπίνει στωικὰ

ὅπως καὶ τὴ ζωὴ της

καὶ διαλέγει νὰ γίνεῖ λάφυρο στὰ χέρια πειρατῆ

νὰ γεννήσει ἀντίγραφα ἐρωτικῶν καπνῶν καὶ θλίψης

νὰ τὰ φροντίσει τρυφερὰ καὶ βίαια

νὰ τὰ ταῖσει ὀργανισμοὺς μελαγχολίας νὰ τὰ θρέψει

νὰ μένει μόνη της μετὰ

κι ὅλο νὰ συρρικνώνεται στὴ μαγεμένη της κλεψύδρα

καὶ νὰ γυρνᾶεῖ ἀνάποδα τὸ σῶμα

ἀνταλλάσσοντας συνταγὲς γιατρῶν

ἐξαντλώντας

τὴν πιὸ εἰλικρινὴ κοινωνικότητα

μικρὰ κόλπα καὶ μυστικὰ ἐπιβίωσης

φροντίζοντας εὐλαβικὰ

τὴ σωστὴ δοσολογία

ἐκδράμοντας στὴ χώρα τῶν πολύχρωμων χαπιῶν

γεμίζοντας τὸ μόνο σῶμα

μόνο του και μοναδικό
ἄσκοπη μεταμέλεια τοῦ ὀρισμοῦ του

δὲν σταματάει πουθενά
ὁ χρόνος
δὲν ἀκουμπάει σὲ κανένα πρόσωπο
σὲ καμία ρωγμὴ
σὲ κρατάει ἀπὸ τὸ χέρι σὲ σκουντάει
καὶ ἐπιστρέφει

ἄλλοτε
ἀνταλλάσσοντας συνταγὰς μαγειρικῆς
κρύβοντας τυχερὰ νομίσματα
μὲς στὸ ζυμᾶρι
σώματα σώματα πολλὰ καὶ μέλη φωτισμένα καὶ φωνές
κι ἄλλα σώματα
ποὺ ἔπαιζαν κρυφτὸ ὀλοφάνερα
κόλπα καὶ μυστικὰ
μυστικὰ
ἀνταλλάσσοντας τοὺς ἴδιους τοὺς γιατροὺς
στὸ κυνήγι θησαυροῦ
ἐξ ἀρχῆς καὶ ὀριστικὰ χαμένου
μικρὰ τεχνάσματα καὶ μυστικὰ ἐπιβίωσης
γευματίζοντας τὸ μόνο σῶμα
μόνο του καὶ μοναδικό
ἄσκοπη μεταμέλεια τοῦ ὀρισμοῦ του

κουλούρια ποὺ φαγώθηκαν
πρὶν ἀπ' τὸ Πάσχα
ροδοκόκκινες μυρωδιές κλεισμένες στὸ μανίκι
κόλπα μικρὰ πετυχημένης εὐεξίας

καὶ ἄγνοιας κινδύνων ἐσωτερικῶν
καὶ ἄλλων

ἀνταλλάσσοντας χαπάκια ἀνοιξιάτικων χρωμάτων
κόλπα καὶ μυστικὰ
πετυχημένης ὠριμότητας
κόκκινο τὸ πρωὶ
ἄσπρο τὸ μεσημέρι
κίτρινο τὸ βράδυ
σὲ μιὰ ἀξιοπρεπῆ προσπάθεια νὰ τεμαχιστεῖ
σὲ δευτερόλεπτα καὶ σὲ λεπτὰ
νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ τιμὴ του
ὅμως
δὲν ὀρίζεται αὐτὸς
ὁ χρόνος

στὰ ἐξωτερικὰ γυρίσματα ἐπιμένει
κάνοντας ρεπεράζ σὲ μισογκρεμισμένα σπίτια
ἐτοιμάζοντας τὸν χαρταετὸ
ἰσιώνοντας ξεχασμένα μέλη στὰ σχοινιά του
μελλοντικὰ ξαφνιάσματα καὶ λύπες
ξεμπλέκοντας κι ἄλλο κουβάρι
στοχεύοντας σὲ ἓνα κομμάτι οὐρανοῦ
ἐλεύθερου ἀπὸ ἀναταράξεις

ἄδικος κόπος!

τὴ βλέπω
μικρὸ κορίτσι
παίζει καὶ φωνάζει
σὲ ἓνα κρεβάτι ἀπὸ βαμβάκι θὰ ξαπλώσει
καὶ τίποτα πιά δὲν θὰ τὴ νοιάζει

ἀτομικὲς χάρες

πλῆθος
χειροκροτεῖ τὸν ὁμιλητῆ
τὸν στήνει με εὐχαρίστηση στὸ βάθρο

τὸν τυλίγει με ροῦχα ζεστὰ
τὸν ἐκθέτει στίς σφαῖρες τῶν πολυελαίων
τὸν γεύεται

τὰ μάτια
γίνονται χωνιά
τὸν ρεύονται

πλῆθος χειροκροτεῖ σὲ κάθε παύση

τὸν σμιλεύει
στὸ μέγεθος τοῦ βλέμματος

τὸν καταπίνει με ζεστὸ κρασί
τὸ μεθυσμένο πλῆθος

□ψιλον

ἀπ' τὸ Ε λείπει μιὰ παύλα
ἐκείνη ποὺ χωρίζει δυὸ ἴσα μέρη
ἐκείνη ποὺ τὰ ἐνώνει
λείπει μιὰ παύλα
πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴν ὀρθογραφία μας
γιὰ ἐσένα ποὺ ἔρχεσαι ἀπὸ ἀπέναντι
ἀναβοςβήνοντας τὰ φῶτα

σὲ αὐτὸν τὸν κατακόρυφο βράχο
σκαμμένος ὁ μονόδρομος χωράει μόνο ἕναν

ἀναβοςβήνεις τὰ πιὸ μεγάλα φῶτα σου
ἔχει προτεραιότητα ἢ συντροφιά σου
στὸ π
γιὰ ἐμένα
στὸν μονοθέσιο θρόνο μου
κι ἀπὸ κάτω ἀσύλληπτος γκρεμὸς

σᾶς βλέπω νὰ περνᾶτε
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀρπάζομαι στὸ βλέμμα σου
ὅπως ἡ ἄλεπού στὸν προβολέα
μένω ἀκίνητη
ξεχνῶ ποῦ ἤθελα νὰ πάω
ἢ μηχανή μου σβήνει
θαμπώνουν ὅλα μου τὰ βλέμματα
στέκομαι ἐκεῖ ὥσπου τὰ γύρω σκοτεινιάζουν

λίγη απ' τή σκόνη σας κάθεσαι άργά στη γυαλισμένη μου αυ-
τάρκεια

βάζω μπροστά τή μηχανή μου ζαλισμένη
κάτι έμποδίζει τούς τροχούς
αίφνης πηδάει απ' τò άνοιχτò παράθυρο
χαρούμενο τò έμπόδιο
κάθεσαι δίπλα μου και μου χαμογελάει

απ' τò Ήψιλόν σου, έπεσε μιá παύλα
έκείνη που χωρίζει μα ένώνει κιόλας
μιá εύπλαστη γραμμή που αλλάζει σχήμα
ένα σημάδι τόσο σημαντικό για τήν όρθοκρισία μας
για όλες τις κάθετες γραμμές μας
μιá έστω μικρή ρωγμή
μιá παύση σε όσα ήξερες καλά
μιá νέα έκδοχή τής ύπαρξής σου

από τò Ε τής σιγουριᾶς και τής ασφάλειας
λείπει ή μυστική σου έπιθυμία
τò παιγνιδῶδες σου χαμόγελο
τὰ ήλεκτρισμένα σπλάχνα σου

άφησες πίσω σου
σε μένα
ένα κομμάτι απ' τò όνομά σου

χαμογελάω
ξέρω τώρα που πηγαίνω
έκει που θα έρθεις να με συναντήσεις
θα εκβάλλεις στη δικιά μου θάλασσα
θα γίνω ή χαμένη παύλα σου

ἡ παύση σου καὶ τὸ χαμόγελό σου
ὁ ἠλεκτρισμός – τὸ καύσιμό σου
θὰ ἔρθεις ἐδῶ
γιὰ νὰ σὲ συμπληρώσω